



Pedrolo i el cinema

“**Q**uan era jove m’hauria agradat ser director de cinema català. Pensava que així fora més fàcil d’arribar a una bona quantitat de gent. Però no va ser possible”, es lamenta Manuel de Pedrolo a “Si em pregunten, responc” (Edicions Proa, 1973). I Pedrolo mai no es feia estrany. En dono fe. Amb motiu de l’estrena de “Situació bis” per l’Esquella-Teatre, em responia per carta (7 agost 1975), agraint que “un grup lleidatà s’hagi decidit a fer unes representacions d’una obra meua en aquestes terres nostres on encara era inèdit com a dramaturg”. Però això és teatre. I la passió del Pedrolo era el cinema. Algunes de les seves novel·les han saltat a la pantalla: “M’enterro en els fonaments” (1968) dirigida per Josep M. Forn amb el títol “La respuesta” fou mutilada, i va haver d’esperar set anys a estrenar-se als circuits comercials; “El poder del deseo” (1975) de Juan A. Bardem

adaptava “Joc brut” i per Pedrolo va ser un joc brut del tot, amb la Mari-sol en pilota brava; “Garum, fantàstica contradicció” (1988) de Tomás Muñoz a partir de “Procés de contradicció suficient” o el súper film maleït; Ricard Reguant telefilmava a TV3 un “Mecanoscrit del segon origen” (1985) distòpic i indigest. Resumint: Pedrolo no és que hagi tingut massa sort amb el salt a les pan-

“Pedrolo no és que hagi tingut massa sort amb el seu salt a les pantalles”

talles. Ara Carles Porta (Antàrtida Produccions) anuncia que, agafant el relleu al malaguanyat Bigas Luna, acabarà la versió 3D del “Mecanoscrit”. Creuem els dits. Tant de bo el cinema lleidatà respecti Pedrolo com l’Esquella-Teatre ho va fer amb “Situació bis”.